

Ἄλλ' ὁ Λαέρτιος ἐπισφραγίζει τὴν γνώμην τοῦ Σουρμελῆ λέγων· α ἐφιλοσόφει δὲ τὴν ἀρχὴν ἐν Ἀκαδημίᾳ, εἶτα δ' ἐν τῷ κήπῳ τῷ παρὰ τὸν Κολωνόν· ἄρα ὁ Κολωνός οὐκ ἦν ἐν Ἀκαδημίᾳ, οὐδὲ ὁ κήπος αὐτόθι.

Κῆποι δ' ἐν ταῦθα ἀναφέρονται τὰ σήμερον λεγόμενα Πατήσια, ὅπου ἐδίδασκε καὶ ὁ Ἐπίκουρος (περὶ Πλάτωνος Λαέρτιος). Τὰ δὲ Πατήσια ταῦτα ὀνομασθησαν παρὰ τινος περιηγητοῦ Παραδείσια, ἐξ ὧν κατὰ παραθορὰν προήλθε τὰ Πατήσια.

Γαργητός νῦν Γαρηττός.

Παλλήνη, σήμερον Πιλλάνα.

Ἄγγοῦς νῦν Χαρβάτι.

Σρητικός, νῦν Σταυρός (δόξ ἀπὸ Μαραθῶνος εἰς Ἀθήνας· (Πλούταρχος).

Κόθηρος = Σπατα· δῆμος παρὰ τινὰ Ὀθωμανὸν μετονομασθεὶς οὕτω.

Κυνόταρχες ἢ σήμερον μονὴ τῶν Ἀσωμάτων Πετράχη.

Ἄλωπεκῆ=οἱ Ἀμπελόκηποι ἀπέχοντες τῶν Ἀθηνῶν 12 στάδια κατὰ Παιονίαν, ἄλωπεκῆθεν, ἄλωπεκῆ, ἀμπελόκηποι.

Ἑραιοιστιάδες δῆμος, νῦν Χαλκωματαδες.

Ὁ Κ. Σουρμελῆς θεωρεῖ ὡς ὁμώνυμον τὸν Λυκαβητὸν καὶ τὸν Ἀγχεῖμον, καθὼς τὸν Βριληττὸν καὶ τὸ Πεντελικόν.

Κοροπή δὲν ταυτίζεται μετὰ τῆς ἀρχαίας Κρωπίας ἢ Κρωπειᾶς, ἣτις κεῖται ὑπὸ τὰς ὑψορείας τοῦ Πάρνηθος, ἐν ᾧ ἢ Κοροπή κεῖται ὅπισθεν τοῦ Ὑμητοῦ! ἢ Κώμη αὕτη ἐλέγεται Κεκροπία (Κοροπή) παρὰ τὸ Κεκροπιον ὄρος τὸν Ὑμητόν. (Μιλέτι).

Κροπόδαλη, δῆμος περὶ τὰ σύνορα Ἀττικῆς καὶ Βιωτίας, νῦν Κακοστάσει.

Παιονία, δῆμος σήμερον Βαρυμπόμπι παρὰ τινὰ οἰκογένειαν Ἀθηναίων. Κίκουνα, εἶτα Κούκουνα=Κουκουθῶνες.

Λυόσια = Ἐλιόσις πέραν τῶν Δειράδων κατ' ἀριστεράν· Λυόσια = Λουσία (ἢ) ἄνωθεν τοῦ νῦν Καματεροῦ.

Κοῦντουρα, παρὰ τὸ κοντὰ, ἢ χαμηλὰ οὖρα, βουνόν, ὅπου μετώκισαν οἱ κάτοικοι τῶν Ἐλευθερῶν, (Πετρογερακίου) διὰ τὰ πλησιάσασιν τὴν παράλιον Ἐλευσίνα· πατρίς τῶν αἰοιδίμων Κουντουριωτῶν ἀδελφῶν Λαζάρου καὶ Γεωργίου.

ΠΕΡΙ ΣΕΙΣΜΩΝ

Ἐντρομοὶ σχεδὸν καὶ ὠχρῶντες εἰσέτι ἐνθυμοῦνται πολλοὶ τὸν κατὰ τὴν 6 τοῦ ἐν. μηνός καὶ περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς ἡμέρας ὡραν συμβάντα ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς σεισμόν· ἀλλ' εἰς μὲν τὴν πρωτεύουσαν ἀφ' οὗ τρις ἄλλεπαλλήλως ἐκλονίσθη θιαίως ἢ γῆ καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς πάντα, παρήλθεν ἐντός ὀλίγων στιγμῶν ὁ ἐπικείμενος κίνδυνος· ἀλλὰ καὶ ὁμοίως οὐκ οἰκία μόνον ἐκρη-

μίσθησαν, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι ἐπληρώθησαν, τινὲς δὲ καὶ ὑπὸ τὰ σεωρευμένα ἐρείπια ἐντελῶς ἐτάφησαν. Τῆς τοιαύτης ὀδυνηρᾶς καταστροφῆς θέατρον μάστιγα ἐμείλιεν ἄρα καὶ γαίην ἢ καὶ κατὰ πολλὰ ἄλλα δυσυχῆς πόλεις τῆς ἡμετέρας. Αὐτοῦ τῷ ὄντι ἐφονεύθησαν περὶ τοὺς 17, ἐβλάθησαν δὲ διαφόρως 70 καὶ 80, ὥστε πανταχοῦθεν ἠκουσθῆναι θρήνοι καὶ ὀλουγαί, διότι καὶ τὸ δεινὸν διήρκετο πλείοτερον, ὡς ἂν εἶχεν αὐτόθι τὸ κέντρον καὶ τὴν ἀρχὴν· ὅθεν καὶ τῶν ποτιμῶν ὑδάτων αἱ πηγαὶ καταψώθησαν. Τί ἀτυλον δύναται πλέον νὰ φανῆ ἰκανῶς ἀσφαλές, ὅταν ὁ κόσμος αὐτὸς σπλεῦθ, τὰ στερεὰ αὐτοῦ μέρη καταβυθίζωνται, ἢ μόνη δὲ ἀκράδαντος καὶ ἀετοβαίᾳ βάσις τῆς φύσεως ἀγῆται καὶ φέρηται ὡς τὸ ὠκεανὸς τὰ κύματα; Ποῦ νὰ καταρύγη ὁ ἄθλιος ἄνθρωπος; Ποῦ νὰ διασωθῆ ἀπὸ κινδύνου γεννωμένου ὑπ' αὐτοῦς τοὺς πόδας του, ὅταν τὸ ἐδραίωμα τοῦ παντός ὡς πρὸς ἡμᾶς κλονηθῆται ὑπὸ τὰ βήματά του; Καὶ τὸ μὲν πῦρ τοῦ κεραυνοῦ δεν εἰσχωρεῖ κατὰ βάθος πολλὸ εἰς τὸ ἔδαφος, ἢ κατὰ τινὰς τρόπους ἀπομακρύνεται· ἐπεὶτα οὐδέποτε κατηγαλῶσεν ὀλοκλήρους φυλάς καὶ πόλεις· εἰ δὲ κατακλυσμῶν τρέχοντες εἰς τὰ ὄρη ὅταν δὲ λοιμοὶ καὶ χολέρα ἐπισκλήπτωσι, μεταβαίνομεν εἰς ἄλλον τόπον, αἱ δὲ νόσοι αὐταὶ ἐρημίζονται μὲν τὰς πόλεις, ἀλλ' οὐδέποτε καὶ καταστρέφονται. Μόνη τοῦ σειμοῦ ἢ μάστιξ ἐκτείνεται εἰς ἀπέραντα ἀποστήματα, καὶ οὐδαμῶς προλαμβάνεται. Ἀπόλλυται δὲ οὐκ οἰκίαί καὶ πατριαὶ καὶ κῶμαι καὶ πόλεις ἀλλ' ἔθνη ὀλόκληρα καὶ ἐκτεταμέναι χώραι ἐνταφιάζονται εἰς βαθεῖας ἀβύσσους, ὥστε οὔτε ἴχνος κἀν αὐτοῖς ὡς μακρύτερον τῆς ὑπάρξεώς των καταλείπεται!!

Πόθεν ἄρα γε προέρχονται οἱ τοιοῦτοι τῆς γῆς κλονισμοί; ποῦ συνήθως συμβαίνουσι; τίνα σημεῖα ἢ συμπτώματα προηγούνται, ἢ ἀκολουθοῦσι; ποῦ δὲ μάλιστα λαοὶ καθ' ὅσον ὑπάρχει γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐπάθον ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ τούτου τῆς ὀδύνης γαίης σφαιράς τῶν;

Οἱ Ἀσιανοί, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι διαφόρως ἐξελάμβανον τὴν ἀρχὴν τῶν σεισμῶν. Ὁ Ὅμηρος, ὁ Θουκυλῆς, ὁ Ζήνων, καὶ οἱ ὀπαδοὶ τῆς φιλοσοφίας των, οἱ Ἰσοκράτης, Στράβων, ἐνόμιζον ὅτι ἢ γῆ περικυκλουμένη πανταχοῦ ὡς πλοῖον ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ ὠκεανοῦ ἐκλονίζεται σφοδρότερον ἐσάκις ταῦτα ἐταράττοντο· ἄλλοι ἐπίστευον ὅτι ὑπάρχουσιν ὑπόγειοι, οὕτως εἰπεῖν, θαλάσσης αἰτίνες κινούμεναι ὑπὸ τῶν βιαίων ἀνέμων ἐσάκις ἐξ ἀνάγκης καὶ τὸ ἔδαφος· ἄλλοι δὲ ἐδόξαζον ὅτι πῦρ βόσκον εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς κατὰ νύκτα τὴν περὶ αὐτὸ ὕλην, ἣτις θορυβωδῶς καταπίπτουσα μεταδίδει τὴν κίνησιν εἰς τὰ ὑπερκειμένα τῆς γῆς στρώματα τὰ ὅποια κατακλῆνται ἀφ' οὗ τὸ ὑποστρίγμα τῶν ἐξέλιπε. Τινὲς δὲ ἐφρόνουν ὅτι αἱ φλόγαι τοῦ πυρός τούτου ἐκτείνοντο ἀραιούσι τὸν ἄερα, ὡς ἐκ τούτου πᾶν τὸ προστυχόν ἐμπόδιον τῆς ὀδύνης ἀνατρέπεται. Ἄλλ' ὁ Ἀναξιμένης ἀπέδιδε τὴν αἰτίαν εἰς αὐτὴν τὴν γῆν· διότι μεγάλα αὐτῆς μέρη κατὰ αὐτόν, εἴτε ὑπὸ παλαιότητος, εἴτε ὡς ὑπὸ τῶν ὑπερκειμένων ὑδάτων μετακυλιόμενα ἀποσπῶνται, ἢ καὶ ὑπὸ βιαίων ἀνέμων φέρονται εἰς μακρὰς ἀποστάσεις. Ἀπὸ τῆς τῆς ἐξήγησιν παραδεχόμενος ὁ ποιητὴς Λουκράτιος